

Билето на забравата не бива да изтрие трагедията край Дунав

Мир БОГОЕВ

Десет години и почти десет месеца след първата демонстрация на русенските майки на 28 септември 1987 година, по всичко изглежда, че кошмарът на най-красивия ни дунавски град е на път да изчезне. Но това не може да бъде повод да отпием от билето на забравата и да речем просто - нали все пак всичко свърши.

Защото нищо не си отива от този свят без следа.

Защото румънските власти (дори и при последвалите им демократични трансформации през годините) така и никога не признаха, че имат нещо общо с тра-

гедията на Русе.

Защото и нашите политици, независимо от различни разцветки след 10 ноември, също не намериха начин да отърват заложника град от периодичните газови атаки.

Именно поради това и днес, след всичко изписано и видяно за екогеноцида над русенци, не може да има нормален човек, който да не изтръпне пред по детски простите думи на 12-годишната тогава Боряна: „Не искам да има повече хлор! Когато има хлор ми става лошо, боли ме главата, не мога да дишам, възпаляват ми се очите!“

Това е мотото на известния „Вик за Русе“ - писмото призив

на Съюза на българските художници, което Стефан Продев пусна в „Народна култура“ на 12 февруари 1988 година. Нататък на 8 март същата година, след прожекцията на разтърсващия филм на Юри Жиров „Дишай“, идва и създаването на харизматичния и до днес Обществен комитет за екологична защита на Русе, детонираше във всякакъв смисъл заспалото сякаш под упойка тогавашно българско общество.

Но и сега, след като турските фирми вече режат зловещите инсталации на „Верахим“ в Гюргево, идва друга опасност. Този път сред еуфорията на облекчението билето на забравата мо-

же отново да отмие завинаги личните и чисто човешки трагедии на хилядите русенци.

На тези, които загубиха без време близките си хора в обгазявания град, и на другите, които като бежанци напуснаха Русе, започвайки наново живота си другаде, за да спасят децата си от ужаса на хлора.

Така че поклон пред русенските майки и честните българи, които се бореха за каузата им през всичките тези години. А на комшиите от Турция - аферим, защото техните оксигени са на път да турят края на едно протяжно „добросъседство“, на което дори въздухът не можеше да се диша! ♦